

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 96/2015
10.02.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.П. и др, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 3. у вези члана 30. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.П., адвоката Д.Ч. и захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ђ.М., адвоката Ш.К., поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 2907/13 од 03.10.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4497/13 од 04.02.2014. године, у седници већа одржаној дана 10.02.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених М.П. и Ђ.М., адвоката Д.Ч. и Ш.К., поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 2907/13 од 03.10.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4497/13 од 04.02.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 2907/13 од 03.10.2013. године окривљени Ђ.М. и М.П. оглашени су кривим због кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 3. у вези члана 30. КЗ за које су осуђени на казне затвора и то: окривљени Ђ.М. у трајању од две године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 03.08.2013. године до упућивања на издржавање казне, а окривљени М.П. у трајању од једне године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 03.08.2013. до 07.08.2013. године. Том пресудом окривљени су на основу одредбе члана 264. став 1. ЗКП обавезани да у корист буџетских средстава суда на име паушала плате износ од по 3.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4497/13 од 04.02.2014. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених Ђ.М. и М.П. и пресуда Основног суда у Новом Саду К 2907/13 од 03.10.2013. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су:

-бранилац окривљеног М.П., адвокат Д.Ч. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП у вези члана 439. став 1. тач. 1. и 2. ЗКП, а из образложења и навода да је изрека првостепене правноснажне пресуде нејасна и неразумљива и супротна датим разлозима у образложењу пресуде о чињеницама које су предмет доказивања произилази да наведене пресуде побија и због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведене правноснажне пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и да одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, односно прекине, уз захтев, да сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП буде обавештен о седници већа Врховног касационог суда;

-бранилац окривљеног Ђ.М., адвокат Ш.К. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП у вези члана 439. став 1. тачка 1. и став 2. ЗКП и због повреде одредбе члана 16. став 5. ЗКП, а из образложења захтева и навода да су у образложењу правноснажне пресуде изостали јасни разлози у погледу времена и начина извршења кривичног дела у питању и субјективног односа окривљеног према радњи извршења, произилази да захтев подноси и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд означене правноснажне пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и да одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, односно прекине, уз захтев, да сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП буде обавештен о седници већа Врховног касационог суда.

Након што су примерци захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених М.П. и Ђ.М. достављени Републичком јавном тужиоцу у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљених, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтевима нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених М.П. и Ђ.М. су неосновани.

Браниоци окривљених М.П. и Ђ.М. у захтевима за заштиту законитости указују да је означеним правноснажним пресудама повређен закон из члана 439. став 1. тач. 1. и 2. ЗКП на штету окривљених истоветним наводима да се у радњама окривљених не стичу законска обележја кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 3. у вези члана 30. КЗ за које су оглашени кривим, истицањем да је притежање власника на ствари – предметном возилу прекинуто дана 30.07.2013. године одузимање истог од стране НН лица у Новом Саду, а које возило је доведено у Врбас, дакле, неколико дана раније од дана када је окривљенима стављено на терет да су покушали да одузму туђу покретну ствар – путничко возило у питању а да, према наводима браниоца окривљеног Ђ.М. окривљени нису предузели ни једну радњу управљену на савлађивање механичких или електронских препрека и стајући на правно становиште и то бранилац окривљеног М.П. да се у радњама овог окривљеног стичу, а бранилац окривљеног Ђ.М. да се у радњама овог окривљеног евентуално стичу законска обележја кривичног дела одузимање возила из члана 213. став 1. КЗ.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених М.П. и Ђ.М. Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтевима за заштиту законитости браниоци окривљених М.П. и Ђ.М. неосновано су истицали и у изјављеним жалбама против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на стр. 3 последњи пасус стр. 4 пасус први и у првој реченици другог пасуса је дао јасне и довољне разлоге за закључак да предмет кривичног дела крађе може бити и она туђа покретна ствар до које је притежалац такође дошао крађом, обзиром да је објект радње кривичног дела у питању туђа покретна ствар, што је конкретно случај, и да се, следствено томе, не може радити о ком другом кривичном делу, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује. Истовремено Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног Ђ.М. да радња овог окривљеног није могла бити правно квалификована као кривично дело тешка крађа из члана 204. КЗ истицањем да окривљени није предузео ни једну радњу управљену на савлађивање механичких или електронских препрека, будући да је правна оцена радње овог окривљеног извршена не по основу начина предузимања исте, као квалификаторне околности, већ по основу вредности туђе покретне ствари – путничких возила у питању.

Наводима из захтева бранилаца окривљених којима се указује да изведени докази не пружају основ за закључак да су окривљени критичном приликом покушали да одузму туђу покретну ствар – путничко возило у питању у намери да његовим присвајањем прибаве себи противправну имовинску корист, по налажењу Врховног касационог суда, оспорава се чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП на коју се захтевом браниоца окривљеног М.П. указује, као ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП на коју се захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених указује, нити повреда одредбе члана 16. став 5. ЗКП на коју се захтевом браниоца окривљеног Ђ.М. указује, не представљају законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених М.П. и Ђ.М. није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.